

מ"ת 49010/10/20 - מדינת ישראל נגד מונא עיאש, ג'האד עמירה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופטת ענת זינגר

מ"ת 49010-10-20 ישראל נ' עיאש(עציר) ואח'
המבקשת
נגד
המשיבים
מונא עיאש
ג'האד עמירה

החלטה בעניין משיבה 1

1. בפניי בקשה להורות על מעצר שני משיבים עד תום ההליכים שהוגשו כנגדם במסגרת ת"פ 48964-10-20. בעניינו של משיב 2 נמסרה הסכמה כי קיימות ראיות לכאורה ועניינו נשלח לקבלת תסקיר של שירות המבחן. משיבה 1 טוענת עם זאת כי לא קיימות ראיות לכאורה וזאת בעיקר באשר לרכיב הנוגע לידיעתה על השוד שתוכנן. נטען כי בחלקי האירוע היא שיתפה פעולה שלא מרצונה החופשי.

כתב האישום:

2. כתב האישום עוסק באירוע מיום 9.9.20, אשר במסגרתו תכננו מג'ד שחדה (להלן: מג'ד) ביחד עם משיב 2 (אשר שמו ג'האד), ליטול מרצדס ממעתצם חמאד (להלן: המתלונן) אשר הוא בעליו. לקיחת הרכב תוכננה על דרך הכוללת שימוש באליומות כלפי המתלונן, וזאת בעזרת המשיבה 1 ושלושה אנשים נוספים שזהותם לא ידועה.

באשר לפרטי האירוע, אפנה למפורט בהרחבה בכתב האישום.

3. בכל הנוגע לעניינה של משיבה 1, יצוין כי עיקר חלקה היה בכך שהיא התבקשה ליצור קשר טלפוני עם מג'ד בשעה שהמתלונן היה עמו, לטעון בכזב שאין לה דרך לשוב לביתה מבית לחם ולבקש ממג'ד לבוא לאסוף אותה. מטרת שיחה זו הייתה לגרום למתלונן להגיע יחד עם מג'ד באמצעות המרצדס לבית לחם, כאשר נסיעה זאת תנוצל ליטול ממנו את המרצדס בדרך של שוד אלים. משיבה 1 תקבל בגין פועלה זה סך של 500 ₪. עוד נטען באשר למשיבה 1 כי כאשר היא נסעה עם מג'ד והמתלונן ביחד ברכב, המתינו להם שלושה אנשים בדרך תוך חסימת הכביש. המתלונן שאל את השניים האחרים האם הם מכירים את השלושה, אך הם שללו זאת ולכן המתלונן האיץ במרצדס, באופן שגרם לשלושה לזוז מהכביש והוא המשיך בנסיעה. עם זאת, בתוך זמן קצר וכדי לקדם את הקשר לביצוע השוד, פנתה המשיבה 1 למתלונן ואמרה לו שעליו לשוב לאחור לעבר השלושה, שכן היא אכן מכירה אותם והם מחזיקים את תעודת הזהות שלה. גם מג'ד הפציר במתלונן לעשות כן והמתלונן אכן שב על עקבותיו. כאשר הגיע הרכב בחזרה לזירה, עטו השלושה רעלות על פניהם. המתלונן פתח את החלון ושאל את השלושה האם תעודת הזהות של משיבה 1 בידיהם, אך הם השיבו בשלילה. באותו שלב טענו המשיבה 1 ומג'ד שהם לא מכירים את השלושה והדבר העלה חשד אצל המתלונן. בעת שהמתלונן התכוון להתחיל שוב בנסיעה, נכנס אחד מהשלושה לרכב דרך חלון הגג של המרצדס, היכה את המתלונן. במקביל מג'ד העביר את הילוך הרכב להילוך נייטרלי כדי למנוע את הנסיעה. האחד מהשלושה פתח את הדלת

עמוד 1

והשניים הנוספים משכו את המתלון החוצה והחלו להכותו. נטען כי המשיבה 1 ומג'ד יצאו אף הם מהרכב, אך עמדו מהצד וצחקו בראותם את המתרחש. המרצדס נלקח על ידי השלושה וזאת ללא הסכמת המתלון.

4. באותה עת שהה המשיב 2 בבית לחם. נטען כי הוא היה בקשר עם מג'ד ועם המשיבה 1 ובהתאם לתכנית - הם התקשרו אליו במצג שווא כלפי המתלון וביקשו כי הוא יסייע להם ויבוא לאסוף אותם מאחר והרכב ניטל מהמתלון ואין להם דרך לשוב הביתה. משיב 2 אכן הגיע למקום והוצג מצג שווא כי משיב 2 לא יודע על האירוע. משיב 2 אמר למתלון כי בתמורה לסך של 10,000 ₪ הוא יוכל ליצור קשר עם הגורמים ששדדו מהמתלון את רכבו ולהשיב אותו. המתלון סירב לכך והודיע כי בכוונתו להגיש תלונה במשטרה. משיב 2 ניסה לעכב בעדו מלצאת מהרכב כדי לפנות לתחנת המשטרה, אך לבסוף המתלון הצליח בכך והגיע רגלית לתחנה.

5. כתב האישום ממשיך ומתאר את העשייה ברכב לאחר מכן ור' הפירוט שם, שכן לעניינה של המשיבה 1, הוא פחות נדרש.

עוד נטען כי בהמשך, ניסתה המשיבה 1 גם לערוך תיאום גרסאות עם מג'ד.

6. בגין המעשים האמורים יוחסו לשלושת המעורבים (מג'ד ושני המשיבים דן) עבירות של שוד בצוותא חדא, שיבוש מהלכי חקירה וכן מסחר ברכב או בחלק גנוב.

טענות ב"כ המשיבה 1:

7. כאמור, ב"כ המשיבה 1 אינו חולק על היותה מעורבת בזירה באשר למרבית החלקים המתוארים. נטען עם זאת כי אין ראיות לכאורה באשר לידיעתה כי מתוכנן שוד תוך שימוש באלימות. נטען כי המשיבה 1 בעצמה הייתה קורבן לאלימות שהופעלה עליה. לפי הטענה היא הוכרחה לעשות את שעשתה על ידי משיב 2 שהוביל אותה לבית לחם, שם הופגשה עם אחרים שלקחו אותה למקום חשוך ואיימו עליה שתעשה שיחת טלפון. היא אף נאלצה בדרך דומה להישאר עם מג'ד המתלון והמשיב 2 לאחר האירוע.

8. לשלמות התמונה יצוין כי הוגש כתב אישום נפרד כנגד מג'ד ובדיון שהתקיים בעניינו, הסכים בא כוחו כי קיימות ראיות לכאורה כנגדו ביחס לתיאור דלעיל. כאמור לעיל, גם ב"כ משיב 2 הסכים שקיימות ראיות לכאורה כנגד מרשו.

הכרעה:

9. עיון בחומר החקירה מלמד שלא ניתן לבטוח בשלושת המעורבים, שכן אלו מסרו מספר גרסאות לא עקביות ונראה כי הם שינו את הגרסאות הנמסרות על ידם על בסיס הבנתם באשר לראיות שהוטחו בהם מעת לעת. הם שינו את הגרסאות הן באשר למעורבות כל אחד מהם באירוע, הן באשר לרמת הקשר שביניהם והן באשר לשיחות טלפוניות שהתקיימו ביניהם (זאת בניגוד לנתונים שעלו מבדיקת מחקרי תקשורת באשר לשיחות שהתקיימו ביניהם לפני

האירוע ולאחריו). לטעמי מלמד העיון כי יש ליתן משקל רב יותר להודעות המתלונן. הודעות אשר היו עקביות הרבה יותר מאשר להודעות המתחלפות והמשתנות של שלושת המעורבים.

גרסת המתלונן:

10. המתלונן מתאר עוד בהודעה הראשונה מיום 10.9.20 כי הוא אסף את מג'ד וזאת במטרה לאסוף עמו את משיבה 1 מבית לחם. בבית לחם הם אכן פגשו אותה. כמתואר באישום, המשיבה 1 היא שאמרה ביחס לשלושה גברים, שהם לקחו את תעודת הזהות שלה ובעודו שואל אותם על כך, אחד מהם נכנס לרכב כמתואר, מג'ד העביר את ההילוך לניוטל, מג'ד ומשיבה 1 יצאו מהרכב והבחור שנכנס לרכב דחף גם אותו אל מחוץ לרכב ונסע איתו. בהודעה נוספת מיום 15.9.20 הוא הוסיף שעוד בתחילת הנסיעה אמרה לו משיבה 1 שיש רכב שנוסע אחריהם ושייתן לו לעקוף אותם, אך הוא לא אפשר זאת. בהמשך כאשר שלושה חסמו את הכביש בתחילה אמרו לו מג'ד ומשיבה 1 שהם לא מכירים אותם, אך בהמשך "פתאום מונא... אמרה לי שהיא מכירה אותם ושהיא שכחה את התעודת זהות שלה אצלם" (שם, ש' 14). עקב כך הוא חזר, אך אז טענו מג'ד ומונא שהם לא מכירים את השלושה ובעודו מופתע אירע המתואר באישום. הוא מצוין בהודעה זו שכאשר העיפו אותו מהרכב "מג'ד ומונא יצאו מהרכב שלי ובזלזול התחילו לעשן ולצחוק עליי ושלושת הבחורים עלו לרכב שלי ונסעו מהמקום" (שם, ש' 20-21). הוא מתאר כי לנוכח ההתנהגות של המעורבים, אשר אותה הוא מפרט, עלה בו החשד שהם כולם קשורים לגניבת הרכב והם תכננו זאת יחדיו. בהקשר זה הפנה המתלונן למג'ד ולשני המשיבים וכן לשלושת הבחורים ואדם נוסף. גם בהודעה מיום 5.10.20 הוא חוזר על אותו חלק ביחס למשיבה 1, הוא אומר שהיא דרשה ממנו לחזור אל השלושה כי תעודת הזהות שלה אצלם והוא חוזר שוב על כך שבעת האירוע - מג'ד ומשיבה 1 יצאו ועמדו מחוץ לרכב והתחילו לצחוק (ר' שם ש' 17-18 וכן שורה 10). בהודעה שמסר ביום 12.10.20 כאשר נשאל מה הקשר שלו למשיבה 1, אמר שהיא חברה של מג'ד והוא כפר בטענה שהעלה מג'ד בחקירתו כאילו הוא זה שהגה ללכת אליה לבית לחם וכאילו הוא זה שהציע "ללכת לזיין אותה" (ר' שם החל משורה 13). הוא עמד נחרצות על גרסתו שהמשיבה 1 התקשרה למג'ד ואמרה שאין לה איך לחזור הביתה מבית לחם ולכן מג'ד ביקש ממנו שהם ייסעו ביחד לבית לחם באותו הערב כדי להביא אותה. בהודעתו מיום 16.10.20 הוא מוסיף כי לאחר האירוע רצו שלושת המעורבים להישאר בבית לחם עד הבוקר, אך הוא לא הסכים ועל אף שמשיב 2 ניסה לחסום את דרכו, הוא הלך רגלית כדי להגיש תלונה בסמוך. דברים דומים נאמרו בהודעתו מיום 19.10.20.

11. התמונה הכוללת העולה מההודעות של המתלונן, היא כי הוא הגיע למקום לנוכח השיחה של משיבה 1, המבקשת שיבואו לאסוף אותה. על אף שהוא חלף בתחילה בכביש על פני השלושה, חרף ניסיונם לעצור את רכבו, הוא חזר לאחור רק בגלל דברי משיבה 1 כי תעודת הזהות שלה אצלם. בעת האירוע עצמו לא מתוארת פליאה של משיבה 1 מהאלימות המתרחשת, אלא העמידה שלה מחוץ לרכב ביחד עם מג'ד אשר אין חולק שהוא מתכנן האירוע, כאשר זו מצחקקת. בעוד השודדים נהגו כלפיו באלימות הם לא נהגו כן כלפי מג'ד והמשיבה 1.

12. משקיים מתלונן שמוסר גרסה עקבית זו, הרי שקיימות ראיות לכאורה בדבר מעורבותה של משיבה 1 באירוע השוד. לנוכח האופן בו היא מתוארת, צוחקת מחוץ לרכב, ספק אם היא הופתעה מהשוד. לנוכח דבריה למתלונן לשוב לאחור לכיוון השלושה שביצעו את השוד, יש גם מקום להנחה שהיא ידעה מה מטרת הנסיעה ולמעשה אף שיתפה פעולה וסייעה לשוד להתרחש בפועל.

13. מכאן אפנה לגרסאות המתחלפות שמסרו שלושת הנאשמים. עוד טרם לכן, אפנה לכך שמתמלול של תרגיל חקירה שנערך בין מג'ד לבין משיב 2, עולה ברורות כי השניים תיאמו גרסאות ובין השאר גם אומר שם משיב 2 למג'ד: "תגיד שאני ואתה תכננו ומונא הייתה במקרה בבית לחם" (ר' מזכר באשר לאותו תרגיל מיום 13.10.20). יצוין כי קיימות גם הודעות ווטסאפ ותכתובת בין משיבה 1 למשיב 2 וזאת לאחר האירוע, כאשר במסגרת זו גם אומר משיב 2 למשיבה 1 "הבן אלף הפליל אותנו ואומר שאני ואת כל הסיפור" (הציטוט במקור הוא בערבית והוא הובא על בסיס התרגום אשר נרשם על גביו בכתב יד). בנוסף לכך בוצע גם תרגיל חקירה בין משיבה 1 למג'ד וגם ממנו עולה ניסיון לתיאום גרסאות לאחר שהם הבינו שבחקירה הם סתרו אחד את השני (ר' מזכר מיום 13.10.20).

14. כפי שצוין לעיל, גרסאות שלושת הנאשמים לא היו עקביות, הן השתנו לפי החומר שהוטח בנחקר ולטעמי יש להתייחס אליהן בזהירות גם לאור אותם שינויים וגם עת קיימת תשתית ראייתית לכאורית לניסיונות לשבש את החקירה ולתאם את הגרסאות. בכפוף להערות אלה, אפנה במספר דגשים באותן הודעות.

הודעות משיב 2:

15. משיב 2 מסר מספר הודעות. ר' הודעות בימים 11.10.20, 12.10.20, 12.10.20, 12:07, 12.10.20, 16:28, 13.10.20, 16.10.20, 19.10.20. משיב 2 הכחיש בתחילה (ר' ההודעה הראשונה מיום 12.10.20) את חלקו במעשה וטען כי אכן רק הגיע למקום לאסוף את השלושה לאחר שדיווחו לו שהמרצדס נלקח. באותה הודעה אף טען כי לא ידע כלל שמשיבה 1 נמצאת במקום והוא כמעט בטוח שהיא לא זו שהתקשרה אליו. כבר באותו יום (ההודעה השנייה מיום 12.10.20) הוא שינה את הגרסה, כעת הודה שמג'ד פנה אליו ואמר לו שהוא רוצה לגנוב את המרצדס ובהקשר זה אמר "באותו יום של האירוע אני תכננתי ביחד עם מונא ומג'ד שתגנוב את הרכב של מועתצם וסיכמנו שבאותו יום מונא תהיה בבית לחם ואני ומג'ד סיכמנו שיביא את מועתצם לבית לחם ובאותו אני הייתי כבר בתוך בית לחם ברכבי מסוג מזדה... ואותו בחו מוחמד יביא את האנשים על מנת לגנוב את הרכב של מועתצם ולאחר שמועתצם ביחד עם מג'ד נכנסו לבית לחם ואספו את מונא הגיעו אותם 3 בחורים שאחד מהם... תקפו את מועתצם ולקחו לו את הרכב וזה מה שתכננו מלכתחילה" (ר' שם, ש' 7-3). מדברים אלה עולה כי למעשה התכנון היה של השלושה ביחד עוד מלכתחילה. רק לאחר שכך הוצגו הדברים הוא ממשיך בהמשך ומסייג אותם באומרו שמשיבה 1 "לא ידעה מהסיפור רק אחרי זה הסברתי ואמרתי לה אם יהיה חקירה שלא תספר כלום על מה שקרה" (שם, ש' 8-9). באותה גרסה הוא שב מספר פעמים וטוען כי המשיבה 1 לא ידעה על התכנון (ר' ש' 31-32, 35). עם זאת כאשר הוא נשאל כיצד יתכן שהיא לא יודעת מהסיפור אם היא זו שעשתה את הטלפון שגרם לנסיעה עם המרצדס לבית לחם - תשובותיו בהקשר זה אינן מספקות. הוא אמר שהוא לא יודע איך מג'ד גרם למתלונן להכניס את הרכב לבית לחם והוא לא יודע אם הוא תכנן את זה עם משיבה 1 (ר' שם ש' 97). הוא שב בהמשך על האמירה שהוא לא אמר לה, אבל "אני לא יודע אם היא ידעה ממישהו אחר" (שם, ש' 129). הוא אף הגדיל לעשות וטען כי לא ידע בכלל שמשיבה 1 במקום וכאשר הוא בא לאסוף את השלושה, כאשר ראה אותה, "הופתעתי שהיא שם ואני לא תכננתי איתה שום דבר" (ר' ש' 165-166).

הודעות משיבה 1 :

16. משיבה 1 מסרה אף היא מספר הודעות וזאת בימים 11.10.20, 12.10.20, 16.10.20, 10:24, 16.10.20, 14:43, 19.10.20. כמו כן בוצע עימות בינה ובין המתלונן. בהודעה הראשונה אמרה שהיא שמעה על

משיב 2, אבל "אין לי קשר איתו בכלל" (ר' הודעה מיום 11.10.20 ש' 37). היא טענה שאין לה גם את המספר שלו וכאשר נשאלה מתי נפגשה איתו לאחרונה, אף הגדילה לעשות ואמרה "בחיים שלי לא נפגשתי איתו" (שם, ש' 48). היא אישרה עם זאת שהיא מכירה את מג'ד וטענה שהתקשרה אליו לאסוף אותה בתום אירוע בשעה 1 לפנות בוקר (יצוין כי יתר המעורבים מדברים על שעות מוקדמות יותר של אותו ערב). באותה גרסה היא אישרה את האירוע ששלושה לקחו את הרכב, אך ניסתה להציג מצג שגם היא הוכתה על ידי אחד מהם וגם ניסתה לטשטש את הבנתה באשר לאירועים באומרה שלא שמה לב למה שקורה כי הייתה שיכורה. היא טענה שאין לה כל קשר לגניבה והיא גם לא יודעת אם למשיב 2 ולמג'ד יש קשר לכך. גם בהודעה השנייה, בניגוד לדברי המתלונן, טענה שגם אותה משכו ודחפו מתוך הרכב. בגרסה זו היא מעלה טענה שהמתלונן ניסה לשלוח אליה ידיים. במהלך החקירה הוצגו לה מסמכים המראים ברורות שאין ממש בטענתה שאין לה קשר עם משיב 2 ואף התקיימו שיחות טלפון ביניהם, היא התמידה בגרסתה ואמרה שהיא אפילו מוכנה לעימות עם המשיב 2 בעניין זה. במהלך אותה חקירה בוצע עימות מול המתלונן. על אף שהמתלונן עמד נחרצות על כך שהיא זו שאמרה לחזור אל שלושת הבחורים בגלל שתעודת הזהות שלה אצלם, היא התמידה בטענתה שמג'ד הוא שאמר לחזור. היא טענה בשלב זה של החקירה שהמתלונן, מג'ד והמשיב 2 הם שקרנים. בהודעה השלישית מיום 16.10.20 בשעה 10:24 החלו טענותיה להשתנות. בשלב זה היא טענה שמג'ד אמר לה שהמתלונן רוצה להכיר אותה. בשלב הזה מאחר וידעה וקיים תיעוד טלפוני לקשר בינה ובין משיב 2, אישרה שהזימון של המשיב 2 היה באמצעות המכשיר שלה, אך טענה כי הדבר נעשה כדי להפיל אותה בשוד. גם בשלב זה היא טענה שמג'ד הוא שאמר לחזור כדי לקחת את תעודת הזהות, ואמרה שלמג'ד ומשיב 2 יש קשר לשוד, אך עדיין הרחיקה את עצמה. היא בנתה גרסה שהשניים קיימו קשר באמצעות המכשיר שלה שכן "... יכול להיות שהם תכננו את זה ורצו להפיל אותי" (ר' באותה הודעה החל מש' 39). היא נאלצה לאשר את הודעות הוואטסאפ אשר בינה ובין המשיב 2 לאחר האירוע, והתמידה בטענה שהדברים היו כדי "להפיל עליה את השוד". כאשר עומתה עם העובדה שיש שיחות מהמכשיר שלה גם במהלך האירוע עצמו, היא אמרה שהייתה שיכורה ומשיב 2 רצה להפיל אותה. אפנה לחקירה עצמה, שם לא מצליחה המשיבה 1 להתמודד עם חומר המוצג לה. בחקירה זו היא מאשרת שהיא התקשרה למג'ד ואמרה לו לבוא לאסוף אותה והיא חולקת על טענת המתלונן כי עמדה עם מג'ד מחוץ לרכב כאשר הם מעשנים וצוחקים. היא שבה על הטענה שהשלושה דחפו גם אותה. עת הושמעה לה הקלטה המלמדת שמג'ד ניסה לבצע עמה תיאום גרסאות, היא השיבה "כן ניסה ואני לא אקשיב לו" (שם, ש' 139). יצוין כי במסגרת אותה הקלטה, נשמעת משיבה 1 אומרת למג'ד "אתה תשנה את האמירה שלך ותגיד שאני התקשרתי אליך". המשיבה 1 לא הסכימה שזה תיאום גרסאות והסתפקה במילים "זה סתם דיבור" (ר' שם, ש' 152-154). בהודעה הנוספת מאותו היום היא כבר מודה שמג'ד התקשר אליה, ביקש ממנה להתקשר אליו להגיד שיש לה אירוע ומוסיפה "ובאותה שיחה סיפר לי שהם רוצים לשדוד את מועתצם. אני אמרתי למג'ד שאני לא רוצה להיות קשורה לעניין הזה אני בסך הכל מתקשרת אליך ואומרת לך להגיע לבית לחם לאירוע שהיה לי בבית לחם" (בהקשר זה ר' ההודעה מיום 16.10.20 שעה 14:43, ש' 8-11). לטענתה, מג'ד אכן אמר לה שהיא אכן לא תיכנס לכל הסיפור. כאשר נשאלה מדוע לאחר שהרכב נשדד נותרה עם יתר בני החבורה, היא טענה כי לא הסכימו שהיא תלך, חייבו אותה להישאר מאחר והם רצו שהיא תהיה קשורה לכל השוד. היא העלתה גם טענה כי היא מצידה "ניסיתי להתקשר למועתצם להגיד לו שלא יסכים להגיע כי מג'ד וג'האד מתכננים לגנוב את הרכב אך לא היה לי את הטלפון שלו" (ר' שם, ש' 20-21). היא שבה והעלתה מספר פעמים את הטענה שג'האד ומג'ד חייבו אותה להישאר איתם. בשלב זה של החקירה, כאשר היא מתארת את תקיפת השלושה, היא טוענת שגם אותה תקפו ולקחו ממנה חפצים, אך לה החזירו. היא מנסה לאבחן בינה לבין מג'ד שאליו התוקפים לא התקרבו בכלל. היא טענה שגם השיחה שהייתה למשיב 2, מג'ד חייב אותה לעשות מהמכשיר שלה כדי לקשור אותה לאירוע. לטענתה, כאשר באה בתלונות למג'ד ולמשיב 2 למה הכריחו אותה להתערב במעשה, בעוד שהיא צריכה כסף והיא מפסידה אירוע בו היא אמורה להשתתף באותו ערב, מג'ד השיב שהוא ייתן לה 5,000 ש"ח במקום הכסף של האירוע. היא מוסיפה כי בסופו של דבר

נתנו לה 500 ש"ח ולא הורידו אותה ממש ליד הבית, אלא במרחק 2-3 דקות ממנו תוך איום שלא תספר מה שראתה. לדבריה מהרגע שהיא עלתה לרכב של משיב 2, נעלו את הדלת של הרכב כדי שהיא לא תוכל לצאת. בהודעה נוספת מיום 19.10.20 היא מאשרת שבהתחלה התקשר אליה משיב 2 ואמר שהוא רוצה לפגוע במתלון ומשיב 2 הציע שמג'ד ייתן לה 500 שקל במקום אירוע שבו הייתה עתידה להרוויח כסף ואז הוא אמר לה שהוא ומג'ד מתכננים לגנוב את הרכב של המתלון. לדבריה, בהתחלה היא לא הסכימה. כאשר משיב 2 אסף אותה מבית לחם, היא ביקשה שהוא יקח אותה לאירוע, אבל הוא לא הסכים ונעל את הדלתות של הרכב ואף אסף נוספים בדרך. נראה כי המשיבה 1 מרמזת שמדובר בשלושה שביצעו את החלק השני של האירוע. לטענתה, משיב 2 הוריד אותה במקום שהיא לא מכירה והורה לה להתקשר למג'ד ולהגיד לו לבוא לבית לחם ביחד עם המתלון. לטענתה היא לא רצתה להתקשר, אך משיב 2 חייב אותה. עוד טענה כי רצתה באותו פרק זמן להתקשר למתלון, אך לא איתרה את המספר שלו. בסמוך עמדו גם האנשים הנוספים וחיכו שהיא תתקשר, לכן ניהלה את השיחה בטענה שהיא תקועה בבית לחם. גם בשלב זה המשיבה 1 כופרת בטענה שהיא אמרה למתלון לחזור כדי לקחת את תעודת הזהות וטוענת שהשלושה פגעו בה ובמתלון, בעוד מג'ד יצא רגיל מהרכב. לטענתה, את השיחה למשיב 2 שיבוא לאסוף את השלושה, היא עשתה בהוראה של מג'ד. בהתאם לגרסה זו, כאשר המתלון האשים אותה היא נשבעה לו שהיא לא אשמה ובעצמה התחילה לשאול מה בדיוק קרה. גם בשלב זה אמרה שניתנה לה תמורה של 500 ₪ (ר' שם, ש' 70). בשלב זה של חקירתה הודתה שהיה ניסיון לתיאום גרסאות בינה ובין מג'ד וטענתה הכללית הייתה כי כל מה שעשתה, עשתה תחת איומים וחייב. כאשר נשאלה מה תכננו מג'ד ומשיב 2 לעשות עם המכונית, השיבה "תכננו למכור אותה ושכל אחד יקבל את החלק שלו". היא אמרה שזה מה שהבינה שהיו כוונותיהם וסירבה לעימות עם משיב 2.

הודעות מג'ד:

17. מג'ד מסר אף הוא מספר הודעות בימים 11.10.20, 12.10.20, 13.10.20, 20.10.20. בהודעה הראשונה ניסה לטעון כי המתלון הוא שפנה אליו וזאת בשאלה "בא לך לזיין?" (ר' הודעה מיום 11.10.20 בש' 7). הוא מצידו השיב "אם יש למה לא?" (שם, ש' 8). נטען כי המתלון הוא שהציע לו לראות בחורה שהוא מכיר ושהיא זמרת, כלומר המשיבה 1. לדבריו, בהקשר זה הם עלו על הרכב ונסעו אל משיבה 1. הוא מוסיף ומתאר את אירוע הפגישה עם השלושה כאשר הם עלו על הרכב, הוא טוען שהיו במקום יותר אנשים וטוען כי הם הרביצו גם לו כשהם פינו אותם מהרכב. לטענתו, באותו אירוע הם שדדו גם ממנו 1,000 ₪ שהיו לו בכיס, אך את הטלפון שלו הוא הצליח לזרוק הצידה בלא שיראו. לדבריו, הוא לקח לאחר מכן את הטלפון שזרק והתקשר למשיב 2 על מנת שיבוא להסיע אותם. הוא טען שמשיבה 1 היא חברה של המתלון, הוא רק ידע שהיא זמרת בכפר והוא לא היה מתקשר אליה לפני מועד האירוע. בשלב זה של החקירה, הוא חלק על הטענה שהוא התקשר למשיבה 1 ואמר לה להתקשר ולבקש שיבוא אליה עם הרכב. בהקשר זה אמר: "אני נשבע שאני לא התקשרתי למונא באותו יום ובכלל..." (ר' שם, ש' 128-129). בהודעה לאחר מכן מיום 12.10.20 הוא הוסיף לכפור בכך שמשיבה 1 התקשרה אליו בתיאום מוקדם ואמרה לו לבוא לקחת אותה. בהודעה מיום 13.10.20 התמיד באותה העמדה ובמהלך אותה חקירה בוצע עימות בינו ובין משיב 2. משיב 2 הטיח בפניו שהם ביחד תכננו את השוד, אך מג'ד המשיך להכחיש את המיוחס לו. בחקירה מיום 20.10.20 כאשר עומת עם כך שמשיבה 1 טוענת שהוא ומשיב 2 תכננו ביחד את השוד, אמר כי היא משקרת והוסיף "מונא הייתה עם אלו שביצעו את השוד ועכשיו היא אומרת את הדברים האלה כדי להוציא את עצמה מהסיפור הזה זו הסיבה שהיא אומרת כך" (ר' שם ש' 16-17). בהתאמה למתלון, אומר גם הוא כי משיבה 1 היא זו שביקשה מהמתלון לחזור אל השלושה משום שתעודת הזהות שלה אצלם. גם כאן הוא טען שהשלושה הכו גם אותו בעת שפינו את הרכב. הוא טען ששלושת השודדים מצאו את מפתחות הרכב כדי לברוח עמו דווקא אצל משיבה 1. גם כאשר הוא עומת עם מסמכים המלמדים

על ניסיון לשיבוש חקירה שלו ביחד עם משיבה 1, וכן תיאומי גרסאות עם משיב 2, הוא התמיד בטענה שלא ביצע כל תיאום.

18. על רקע דוגמאות אלה ניתן ללמוד על הקושי לבטוח באיזה מההודעות של שלושת המעורבים ולטעמי יש לתת את מירב המשקל דווקא להודעות המתלונן. על אף הכפירה של משיבה 1 בטענה שהיא זו שאמרה לחזור לקחת את תעודת הזהות, אני סבורה שדי בדברי המתלונן לקיום ראיות לכאורה כי אכן המשיבה 1 היא שגרמה למתלונן לחזור עם הרכב לאחר. קשה לקבל את הטענה שמשיבה 1 הייתה תחת כפייה בכל האירוע, כאשר היא מיוזמתה גורמת למתלונן להשיב את הרכב למקום המסוכן. אין כל סיבה שהמתלונן יחס חלק זה של האירוע דווקא לה, לולא אכן היא זו שאמרה את הדברים. זאת, כפי שטוען גם מג"ד. זאת ועוד, לקח למתלונן זמן להבין כי השניים היושבים לידו ברכב מעורבים במעשה השוד, וניכר למעשה כי הוא הבין זאת מכך ששלושת התוקפים לא פגעו במשיבה 1 ובמג"ד, בעוד הם פגעו בו. לו אכן מעורבות המשיבה 1 הייתה בכפייה, יש מקום להנחה שכדי שהאירוע יראה אמין, לא היו מג"ד ומשיב 2 - חסים על משיבה 1 ואף היא הייתה מותקפת על ידי השלושה.

19. עוד יש לתת את הדעת לעובדה שמחקרי תקשורת העלו קיום שיחות רבות בין המשיבה 1 לבין שני המעורבים הנוספים. לא ניתן מענה מספק לאותן שיחות המלמדות על מעורבות רבה יותר מאשר קיום שיחה או שתיים בכפייה. באשר לקשר שבין שני המשיבים אמר משיב 2 כי יש ביניהם קשר לעיתים קרובות. הוא גם אמר כי הוא בקשר טוב עם מג"ד ועם משיבה 1 (ר' לדוגמה הודעה מיום 12.10.20 בשעה 16:28 ש' 99-100). ספק אם מכרים בקרבה שכזו יפעלו האחד כנגד האחר בכפייה. אכן אף שמשיב 2 ניסה לסייע למשיבה 1, כאשר הוא נשאל בצורה מפורשת האם הוא הכריח אותה להיות מעורבת בשוד השיב בשלילה וכפר בדברים (ר' הודעה מיום 19.10.20, 11:05, ש' 139).

20. בהמשך למתואר, ספק בעיניי אם הטענה כאילו משיבה 1 שיתפה פעולה בכפייה, היא טענה בעלת היתכנות להתקבל. עם זאת, לאחר עיון במלוא החומר, נותרה לטעמי אי בהירות באשר לרמת מעורבותה בשוד המתוכנן. לא ניתן בשלב זה לשלול אפשרות כי היא ידעה עליו ממועד מאוחר יותר, בעוד שני המעורבים והמתכננים העיקריים מבעוד מועד - הם אכן מג"ד והמשיב 2.

סיכום:

21. סופם של הדברים הוא אפוא כי לטעמי קיימות ראיות לכאורה למיוחס למשיבה 1.

ספק אם תתקבל טענתה כאילו חלקה באירוע היה בכפייה, אך קיימת אפשרות כי ייקבע שחלקה היה פעוט מאשר של שני המעורבים הנוספים. בהקשר זה אפנה בעיקר לגרסה המאוחרת של משיב 2 אשר בשלב מסוים ניסה להרחיקה מהמעשה וכן אפנה לכך שהיא קיבלה בתמורה למעשה 500 ₪ ולמיטב הבנתי אין מי אשר טוען שהיא הייתה אמורה להיות מעורבת גם במכירת הרכב לאחר מכן ו/או בקבלת תשלום מתוך התמורה למכירה.

כל בחינה באשר לאפשרות לשחרור לחלופת מעצר, תיערך אפוא על רקע ראייה זו של הדברים.

ניתנה היום, כ"א בחשוון התשפ"א, 8 בנובמבר 2020, במעמד הצדדים.

עמוד 7

ענת זינגר, שופטת